

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 39, 2017

Nummer 39, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4219](#) 05-10-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8539](#) 28-09-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8541](#) 28-09-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8532](#) 26-09-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3602](#) 05-09-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:11169](#) 02-10-2017

RECHTSPRAAK

Nietigverklaring huwelijk. Deze nietigverklaring heeft terugwerkende kracht, ook ten aanzien van de man, omdat hij op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet te goeder trouw was ten tijde van het sluiten van het huwelijk.

De man en de vrouw zijn op 16 november 2015 in gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. De jongste dochter van de vrouw heeft de rechtbank verzocht het huwelijk nietig te verklaren, welke nietigverklaring ook ten aanzien van de man zou terugwerken tot de datum van het aangaan van het huwelijk. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen. De rechtbank heeft deskundigenonderzoek door een geriater gelast om te kunnen vaststellen of de vrouw ten tijde van de huwelijksluiting in staat was haar wil te bepalen en de betekenis van haar verklaring te begrijpen en in staat was de betekenis en gevolgen van een huwelijk te overzien.

De rechtbank heeft de kosten van het deskundigenonderzoek verdeeld over de beide dochters en de man, in die zin dat ieder 1/3 deel moest voldoen.

De man is in hoger beroep gekomen van het oordeel van de rechtbank, ook over de kosten van het deskundigenonderzoek. De dochters hebben incidenteel hoger beroep ingesteld van de veroordeling tot betaling van in totaal 2/3 deel van de kosten van het deskundigenonderzoek.

Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank ten aanzien van de nietigverklaring van het huwelijk, ook wat betreft de terugwerkende kracht van die nietigverklaring ten aanzien van de man.

Het hof is van oordeel dat het onderzoek zorgvuldig is uitgevoerd. Voorts komt het hof op grond van de gebeurtenissen vóór de huwelijksvoltrekking, de onderzoeksresultaten van april 2016 en de verklaringen van de man over de toestand van de vrouw vanaf het voorjaar van 2015, net als de rechtbank, tot het oordeel dat is komen vast te staan dat de geestvermogens van de vrouw ten tijde van het sluiten van het huwelijk op 16 november 2015 reeds zodanig waren gestoord dat zij niet in staat was haar wil te bepalen en de betekenis van haar verklaring te begrijpen.

De door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang bezien rechtvaardigen naar het oordeel van het hof evenzeer de conclusie dat de man ten tijde van het sluiten van het huwelijk niet te goeder trouw was. Daarom is ook het hof van oordeel dat de beschikking tot nietigverklaring van het huwelijk van de man en de vrouw ook ten aanzien van de man terugwerkende kracht heeft tot het tijdstip van de huwelijksvoltrekking.

Het hof veroordeelt, anders dan de rechtbank, de man in de kosten van het deskundigenonderzoek.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4219

Zaaknummer: 200.210.986_01

RECHTSPRAAK

Hoogtechnologisch draagmoederschap van Oekraïense draagmoeder. Oekraïense geboorteakte waarop de wensouders als ouders zijn opgenomen, wordt niet erkend. Wel gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de wensvader die tevens spermadonor is, ook al is hij niet de verwekker. Voorts wordt ten aanzien van de moeder adoptie uitgesproken, ook al is niet aan de verzorgingstermijn van één jaar voldaan.

Verzoekers zijn de wensouders van een tweeling, geboren in Oekraïne uit een draagmoeder. De man is de spermadonor. De eikel is afkomstig van een bekende eiceldonor. Van de tweeling is één kindje na drie weken gestorven.

Op de Oekraïense geboorteakte staan de wensouders als ouders vermeld. De rechtbank is van oordeel dat deze geboorteakte niet voor erkenning in aanmerking komt wegens strijd met de openbare orde. Het kind kan zijn werkelijke afstamming uit een ongehuwde moeder immers niet kennen, omdat die niet uit de geboorteakte blijkt. De rechtbank verwijst in dit verband naar artikel 7 en 8 IVRK.

Vervolgens stelt de rechtbank het vaderschap van de verzoeker, tevens spermadonor, vast. De rechtbank gaat er in het licht van artikel 8 EVRM aan voorbij dat verzoeker niet de verwekker is van de tweeling. De rechtbank stelt vast dat er ‘*family life*’ is tussen de verzoeker en de tweeling. Voorts is de verzoeker de biologische vader. De eis van verwekkerschap acht de rechtbank in dit geval een schending van artikel 8 EVRM.

Ten aanzien van de wensmoeder is adoptie verzocht. De rechtbank stelt vast dat aan de eisen van artikel 1:227 en 1:228 BW wordt voldaan.

Van de tweeling is één kindje overleden drie weken na de geboorte. De rechtbank stelt ten aanzien van dit kindje het vaderschap vast en spreekt ook de adoptie uit, ook al kan nooit aan de verzorgingstermijn van één jaar zijn voldaan. Het zou strijdig zijn met artikel 8 EVRM om in dit geval de adoptie niet uit te spreken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:11169

Zaaknummer: C/09/521768 / FA RK 16-8652

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Man heeft baan verloren door onprofessioneel handelen. Verwijtbaar inkomensverlies, maar niet herstelbaar. Voor draagkracht uitgaan van fictief voormalig inkomen. Man moet overeengekomen partneralimentatie blijven betalen. Hij heeft vermogen en kan daaruit inkomsten genereren of daarop interen.

De man heeft zijn baan verloren door onprofessioneel handelen. Partijen verschillen van mening of met het daardoor ontstane inkomensverlies aan de zijde van de man bij de bepaling van de partneralimentatie rekening moet worden gehouden. Het hof is van oordeel dat het inkomensverlies niet voor herstel vatbaar is. Niet is komen vast te staan dat de man zijn oude inkomen terug kan krijgen (door terugkeer in zijn oude baan of anderszins). Het hof acht voldoende onderbouwd dat de man zijn best heeft gedaan om na zijn ontslag in 2016 een zo hoog mogelijk inkomen te genereren. Hij heeft vanuit een situatie van werkloosheid binnen enkele maanden weer ander werk gevonden, echter met een aanzienlijk lager inkomen. Gezien de leeftijd van de man en zijn werkervaring kan naar het oordeel van het hof niet van hem worden gevergd dat hij een inkomen genereert dat gelijk is aan zijn oude inkomen.

Vervolgens is de vraag aan de orde of het inkomensverlies verwijtbaar is. Tussen partijen is niet in geschil dat de man zich oude accu's heeft toegeëigend die aan zijn werkgever toebehoorden, dat deze accu's (enige) waarde in het economisch verkeer vertegenwoordigden en dat dit de directe aanleiding vormde voor het ontslag van de man. De vrouw stelt dat er sprake is geweest van diefstal en dat dit tot het ontslag van de man heeft geleid. Volgens de man werd het binnen het bedrijf echter gedoogd dat werknemers de oude accu's meenamen en heeft zijn toenmalige werkgever het feit dat de man zich oude accu's toe-eigende aangegrepen om gemakkelijk van hem af te komen.

Het hof is van oordeel dat voornoemd handelen aan de man kan worden verweten, dat het daardoor ontstane inkomensverlies aan hem kan worden toegerekend en dat de gevolgen daarvan voor zijn rekening dienen te komen. Het hof zal de draagkracht van de man daarom berekenen aan de hand van een fictief inkomen, zijnde het inkomen dat de man bij zijn voormalige werkgever verdiende. Dit mag niet tot het resultaat leiden dat hij beneden het

niveau van 90% van de op hem toepasselijke bijstandsnorm zakt. Het hof stelt vast dat de man eigen vermogen heeft. Het hof is echter niet in staat om op deugdelijke wijze te beoordelen wat het vermogen van de man in 2016 is geweest en wat het vermogen van de man op dit moment is. Nu de man heeft nagelaten hierover duidelijkheid te verschaffen, gaat het hof ervan uit dat de man een aanvullend inkomen uit vermogen kan genereren, dan wel kan interen op zijn vermogen, waardoor de man voldoende draagkracht heeft om de door de rechtbank vastgestelde partneralimentatie te betalen. In ieder geval belandt de man door betaling van de bijdrage niet in de situatie dat hij niet meer over voldoende middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van bestaan te voorzien.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8541

Zaaknummer: 200.199.981/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie bij convenant vastgesteld, aansluiting zoekend bij wettelijke maatstaven. Geen niet-wijzigingsbeding. Wijziging op grond van artikel 1:401 lid 1 BW. Beperkt toetsingscriterium (zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid de verzoeker niet langer aan de overeenkomst gehouden kan worden) niet van toepassing.

Partijen zijn dertig jaar gehuwd geweest. Zij zijn in 2012 gescheiden en zijn toen via een mediator een echtscheidingsconvenant overeengekomen.

In hoger beroep is de vraag aan de orde of de behoefte van de vrouw in het kader van de mediation op juiste wijze is vastgesteld. Tussen partijen is niet in geschil dat zij zich bij de bepaling van de partneralimentatie hebben willen richten op de wettelijke maatstaven, behoefte en draagkracht.

Het hof becijfert dat ten tijde van de mediation de behoefte van de vrouw te laag is vastgesteld, te weten op € 2.250 netto per maand, terwijl het hof uitkomt op € 3.013 per maand. Het hof oordeelt dat, wat er ook zij van de door de vrouw verzochte wijziging van de alimentatie op grond van artikel 1:401 lid 5 BW, het hof in ieder geval van oordeel is dat de partneralimentatie op grond van artikel 1:401 lid 1 BW dient te worden herbeoordeeld. Het door de man genoemde beperkte toetsingscriterium, dat wijziging slechts mogelijk is bij een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid de verzoeker niet langer aan de overeenkomst gehouden kan worden, acht het hof niet van toepassing.

Het hof stelt een partneralimentatie van € 3.250 bruto (in plaats van de in het convenant opgenomen alimentatie van bruto € 1.790) vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8539

Zaaknummer: 200.181.762/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie ten behoeve van de man. De man laat het hof totaal in het ongewisse over zijn financiële situatie. Die ongewisheid betreft zowel de behoefte als behoeftigheid. Hof bepaalt dat de man vanaf 30 maart 2016 niet meer behoeftig is en stelt, als verzocht, de alimentatie op een latere datum op nihil met terugbetalingsverplichting.

In hoger beroep is in het kader van de partneralimentatie de behoefte en behoeftigheid van de man tussen partijen in geschil. De vrouw heeft de (huwelijksgelateerde) behoefte van de man zowel in eerste aanleg als in hoger beroep betwist, althans voor zover deze het bestaansminimum te boven gaat en heeft zich verzet tegen toepassing van de zogenoemde 60%-norm. Naar het oordeel van het hof had het op de weg van de man gelegen zijn behoefte aan een hogere welstand nader met stukken te onderbouwen. In hoger beroep heeft hij echter primair volstaan met het overleggen van een behoeftelijst zonder onderliggende stukken en subsidiair met een verwijzing naar de hofnorm en het gezinsinkomen van partijen in 2014. Het hof is van oordeel dat de man zijn behoefte, tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw, zowel in de primaire als de subsidiaire variant onvoldoende heeft onderbouwd. De man heeft verzaakt zijn actuele vaste lasten met adequate bewijsstukken te staven. Ten aanzien van de toepassing van de hofnorm, overweegt het hof dat de vrouw zich terecht verzet tegen toepassing van de 60%-norm, gebaseerd op basis van een nettogezinsinkomen, nu daarvan de laatste twee jaar van het samenwonen van partijen feitelijk geen sprake was. Het hof is van oordeel dat de rechtbank voor de behoefte van de man gerechtvaardigd aansluiting heeft gezocht bij de bijstandsnorm.

De man stelt dat hij niet in zijn behoefte kan voorzien. Hij stelt dat hij een bijstandsuitkering ontvangt en vanwege zijn verslavings-, psychi(atri)sche en lichamelijke problematiek is vrijgesteld van sollicitatieverplichtingen. Het hof overweegt dat de man in hoger beroep in het geheel geen recente financiële gegevens heeft overgelegd. Vanaf 2015 zijn geen inkomensgegevens van de man bekend. Niet blijkt dat de man nog steeds een bijstandsuitkering ontvangt. Ook al zou de man nog steeds een bijstandsuitkering ontvangen,

dan heeft hij, wederom gezien de gemotiveerde betwisting van de vrouw, evenmin genoegzaam aangetoond dat hij zich in redelijkheid niet voldoende inkomsten tot zijn levensonderhoud kan verwerven. Het hof is dan ook met de vrouw van oordeel dat de man geacht kan worden voldoende inkomsten te hebben om in zijn behoefte te kunnen voorzien dan wel voldoende verdien capaciteit heeft, althans dat het tegendeel daarvan niet blijkt, zodat hij geen behoefte heeft aan een bijdrage van de vrouw in de kosten van zijn levensonderhoud.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8532

Zaaknummer: 200.194.277/01

RECHTSPRAAK

Vernietiging beslissing tot beëindiging van het gezag. Ook al is de minderjarige al zes jaar bij de moeder van de moeder geplaatst, de aanvaardbare termijn voor terugplaatsing is in dit geval nog niet verstreken.

Op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft de rechtbank bij beschikking het gezag van de moeder over de minderjarige beëindigd met benoeming van de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd. De moeder is van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt dat de moeder in het verleden is gediagnosticeerd met een borderlinestoornis, maar dat onlangs bij haar de diagnose ADHD is gesteld. De moeder is in behandeling voor haar ADHD, welke behandeling in november 2017 zal zijn afgerond. Voorts heeft de moeder een positieve ontwikkeling doorgemaakt. Zij beschikt thans over een zelfstandige woning, het schuldsaneringstraject is afgerond en sinds maart 2015 is geen sprake meer van alcohol- of (soft)drugsmisbruik bij de moeder. Hoe positief die ontwikkelingen ook zijn, indien deze ontwikkelingen de moeder niet binnen een aanvaardbare termijn in staat stellen om de verantwoordelijkheid te dragen voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige, en aan de overige vereisten van artikel 1:266 lid 1 sub a BW is voldaan, dient in beginsel toch de beëindiging van het gezag te volgen.

In dit geval is sprake van plaatsing in een netwerkpleeggezin, te weten de grootmoeder van moederszijde. Momenteel gaat het goed met de minderjarige. De moeder staat niet op grote afstand van haar. De minderjarige heeft structureel en regelmatig contact met zowel de moeder als de vader, welk contact goed verloopt. Tevens is gebleken dat de verhouding tussen zowel de ouders onderling als tussen de ouders en de pleegmoeder substantieel is verbeterd. Voorts is gebleken dat de moeder achter de plaatsing van de minderjarige bij de pleegmoeder staat, het belang van de minderjarige voorop stelt en de huidige stabiele opvoedsituatie van de minderjarige bij de pleegmoeder niet op deze jonge leeftijd wil doorbreken. Bovendien heeft de moeder altijd meegewerkt aan de hulpverlening.

Op grond van het voorgaande is het hof van oordeel dat in dit geval de voor de minderjarige

aanvaardbare termijn als bedoeld in artikel 1:266 lid 1 sub a BW nog niet is verstreken, ook al heeft de uithuisplaatsing reeds zes jaar geduurd. Gezien de onmiskenbaar positieve ontwikkelingen bij de moeder is het naar het oordeel van het hof te vroeg om te oordelen dat het perspectief van de minderjarige definitief bij de pleegmoeder ligt. Het ligt thans op de weg van de raad en de GI om nader te onderzoeken of en in hoeverre, dan wel onder welke voorwaarden, de moeder binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn toch in staat is de verantwoordelijkheid voor haar verzorging en opvoeding geheel of gedeeltelijk te dragen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:3602

Zaaknummer: 200.206.362/01